

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Ing. Vladimíra Říhy**, správce konkursní podstaty obchodní společnosti Kooperativa ČR a.s., se sídlem v Dobrušce, Na Poříčí 859 (dále jen „úpadce“), zast. JUDr. Františkem Hanákem, advokátem v Hlinsku, Adámkova 149, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Dobrušce**, se sídlem v Dobrušce, Šubertovo náměstí 53, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému zrušit výzvu čj. 7901/00/254973/1939 k zaplacení daňového nedoplatku, rozhodnutí čj. 22831/00/265970/2076, rozhodnutí o vymezení rozsahu zástavního práva k nemovitostem čj. 26754/00/254970/2076 a exekuční příkaz čj. 26229/00/254970/2076, kterým byly postiženy prostředky na účtu úpadce u KB a.s. a dále 23 exekučních příkazů v žalobě blíže identifikovaných, jimiž byla postižena pohledávka za blíže vymezenými subjekty.

K věci uvedl, že žalovaný vydal dne 25. 1. 2000 platební výměr na daň z převodu nemovitostí, jímž vyměřil daňovému subjektu ELMAN a.s. daň z převodu

nemovitostí vložených do obchodní společnosti úpadce ve výši 5 966 120 Kč. Tím žalovaný rozhodl z moci úřední o zániku osvobození od placení této daně. Následně vydal žalovaný dne 23. 4. 2004 platební výměr, jímž stanovil daňovou povinnost ve výši nula z důvodu, že právo na osvobození od daně z převodu nemovitostí nezaniklo. Uvedená rozhodnutí žalovaného dle žalobce ve svém důsledku znamenají, že žalovaný přerušil běh lhůty pro osvobození od daňové povinnosti dané ze zákona, a to za současného tvrzení, že k tomuto přerušení nikdy nedošlo. Dále po dobu tohoto přerušení byla ponechána v platnosti úředně stanovená daňová povinnost ve výši 5 996 120 Kč a to za současného tvrzení, že k zániku práva na osvobození od daňové povinnosti v této výši nikdy nedošlo. Žalobce zdůraznil, že žalovaný současně uvedenou částku exekučně vymáhal na úpadci jako na ručiteli, a to na základě výzvy ze dne 7. 3. 2000, čj. 7901/00/254970/1939, která nebyla do dnešního dne zrušena. Žalovaný tak svými rozhodnutími zapříčinil vznik protiprávního stavu v daňovém řízení, který je povinen dle žalobce zhojit, a to jak v části vyměřovací, tak i v části exekuční, a to jak ve vztahu k daňovému subjektu, tak i ve vztahu k žalobci jako ručiteli. Žalobce zdůraznil, že žalovaný dosud nepodnikl žádné kroky směřující ke zhojení popsaného protiprávního vztahu, na podněty ke zrušení výzvy ručiteli a dalších rozhodnutí nereaguje, proto žalobce navrhuje, aby mu tato povinnost byla uložena soudem.

Následně podal žalobce ke zdejšímu soudu doplnění žaloby. Uvedl v něm, že obsahem výzvy je samotné vyměření daňové povinnosti ručiteli, a proto nelze vycházet z ust. § 55 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Smyslem samotného stanovení povinnosti ručitele uhradit dlužnou daň není ztížení možné právní obrany ručitele ale naopak posílení jeho postavení při obraně jeho práv. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 50/2008 a na princip akcesority, tedy princip, dle kterého je závazek ručitele závislý na závazku hlavním. Dovodil z toho, že po obnově řízení musí správce daně znovu vyměřit daňovou povinnost ručitele, a to novou výzvou dle ust. § 57 odst. 5 nebo ust. § 57a zákona. Jinak by totiž ručitel neměl k dispozici obdobné prostředky k obraně jako primární dlužník, který se může dle ust. § 55 odst. 8 zákona proti novému rozhodnutí odvolat. Pokud tedy správce daně po obnoveném řízení nezrušil výzvu ručiteli ze dne 7. 3. 2000 a nevydal nové rozhodnutí s určením výše daňové povinnosti na nulu, zasáhl do práva žalobce na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 Listiny základních práv a svobod v návaznosti na čl. 11 odst. 5 této Listiny. Žalobce zdůraznil, že přes opakované výzvy jak správci daně tak Finančnímu ředitelství v Hradci Králové ponechal žalovaný obě výzvy v platnosti a odmítá nezákonný stav napravit. Navrhl proto, aby původní výzva byla zrušena a vydána výzva nová na daňovou povinnost ve výši nula.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v daném případě neexistují žádné skutečnosti, které by byly spojeny s počátkem běhu lhůty dle ust. § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť neexistují žádná řízení, ve kterých by úpadce vystupoval

jako účastník řízení a žalovaný by byl v prodlení s vydáním příslušného rozhodnutí. Veškerá dotčená řízení již byla dle žalovaného pravomocně ukončena.

Žalovaný konstatoval, že řízení ve věci vyměření daně z převodu nemovitostí, které bylo zahájeno výzvou k podání daňového přiznání k této dani, bylo pravomocně ukončeno platebním výměrem ze dne 25. 1. 2000, kdy byla tato daň vyměřena daňovému subjektu ELMAN a.s. Proti tomuto rozhodnutí nebyl uplatněn řádný opravný prostředek, pravomocným se stalo k datu 4. 3. 2000. Úpadce byl ručitelem k této dani z titulu ust. § 8 odst. 1 písm. a/ zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový zákon“), proto byla dne 7. 3. 2000 vydána výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, jež byla potvrzena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2000, čj. 30 Ca 190/2000-20. Úpadce tak byl povinen vyměřený a vymahatelný nedoplatek uhradit. Po zahájení výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí podal úpadce žalobu na určení neplatnosti smlouvy, která byla základem pro skončení účasti společníka v obchodní společnosti. Ta byla soudem určená jako neplatná. Následně v rámci uplatněné obnovy řízení dle ust. § 54 zákona byl platební výměr na daň z převodu nemovitostí ve výši 5 966 120 Kč zrušen, neboť vyšla najevo nová skutečnost, která nemohla být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněna již dříve v řízení a mohla mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Tomuto rozhodnutí v obnoveném řízení nebyly přiznány zpětné účinky, takže platební výměr ze dne 23. 2. 2004 nabyl právní moci dne 27. 3. 2004. Ani proti němu nebyl uplatněn řádný opravný prostředek. Žalovaný podotkl, že druhý nedoplatek na dani z převodu nemovitostí ve výši 410 795 Kč nebyl obnovou řízení dotčen.

Žalovaný dále v písemném vyjádření uvedl, že správnost jeho postupu byla podpořena i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 Afs 64/2009-104, v němž tento soud k otázce eventuálního vyplacení sankčního úroku od žalovaného konstatoval, že žalovaný nemohl již při vyměření daňové povinnosti jakkoliv zvažovat a řešit námitku neplatnosti předmětné smlouvy. Žalovaný tak uzavřel, že řízení ve věcech platebních výměrů na daň z převodu nemovitostí tak již byla pravomocně skončena, přičemž daňový subjekt neuplatnil řádný opravný prostředek dle daňového řádu, takže se ani nelze následnou žalobou domáhat nečinnosti správního orgánu. Navíc zákonnost výzvy k úhradě nedoplatku ručitelem byla prověřena správním soudem a žaloba proti této výzvě byla zamítnuta.

Konstatoval rovněž, že proti exekučním příkazům na přikázání pohledávek nebyla ze strany úpadce podána odvolání, vyjma exekučního příkazu na poddlužníka Zemědělské zásobování a nákup, a.s. Tímto postupem se úpadce sám zbavil svých zákonných práv na prověřování vydaných rozhodnutí prvoinstančním správcem daně. Navíc rozhodnutí vydaná v exekučním řízení již zanikla a to buď splněním, vyhověním námitkám poddlužníků, případně rozhodnutími o zastavení řízení, která následovala po obnově řízení. Úpadce je navíc od 21. 12. 2001 stále v konkursním řízení, takže po prohlášení konkursu již samotný výkon rozhodnutí nebylo možno realizovat, takže žalovaný tato řízení z důvodu právní jistoty zastavil. Z těchto postupů žalovaný dovodil, že řízení týkající se exekučních příkazů na poddlužníky

úpadce jsou již pravomocně ukončena, takže není splněna základní podmínka pro uplatnění žaloby na ochranu před nečinností. Zdůraznil, že skutečnost, která byla posléze důvodem pro obnovu řízení, zde v době vedení výkonu rozhodnutí prokazatelně neexistovala. V době zahájení výkonu rozhodnutí tak byly splněny všechny zákonem požadované podmínky pro jeho zahájení, neboť existovaly vykonatelné exekuční tituly ve formě platebních výměrů na daň z převodu nemovitostí.

K požadavku úpadce na zrušení rozhodnutí o vymezení zástavního práva žalovaný uvedl, že ani proti němu nebyl ze strany úpadce uplatněn řádný opravný prostředek. Ani tuto skutečnost tedy nelze přičítat k tíži žalobce.

Žalovaný rovněž upozornil na akcesorickou povahu ručitélského závazku s tím, že pokud po obnově řízení došlo k zániku daňové povinnosti daňového dlužníka, zanikl tím i povinnost úpadce jakožto ručitele. Na podporu svých tvrzení odkázal žalovaný na názor Nejvyššího soudu uvedený v jeho rozsudku ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 Ans 5/2006-96.

Dále žalovaný podotkl, že na této skutečnosti nic nemůže změnit ani fakt, že se žalobce domáhal po žalovaném zrušení předmětných rozhodnutí podáním ze dne 24. 2. 2011, na něž mu žalovaný odpověděl přípisem ze dne 17. 3. 2011. Dané podání však dle žalovaného nelze kvalifikovat jako podání ve smyslu ust. 38 daňového řádu, „jehož vyčerpání je nezbytnou podmínkou ovšem při existenci daného řízení, pro uplatnění žaloby na nečinnost správního orgánu“. Žalovaný uzavřel, že řízení, jejichž výsledků se žalobce domáhá, již byla pravomocně skončena.

K doplnění žaloby pak žalovaný uvedl, žalobcem vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 7Afs 50/2008-89 se vztahuje na situaci odlišnou od projednávané věci, neboť obnovou řízení nedošlo k zániku nedoplatku na dani z převodu nemovitostí, ale pouze k jeho změně, takže i po obnově řízení existoval u daňového dlužníka nedoplatek na této dani. V projednávané věci však neexistuje daňový nedoplatek, takže neexistuje ani ručitélský závazek, takže ani nejsou splněny podmínky pro aplikaci institutu ručení dle ust. § 57 odst. 5, resp. § 57a zákona.

Při nařízeném jednání odkázal žalobce na obsah podané žaloby.

Pověřená pracovnice žalovaného k věci uvedla, že uplatnění žaloby na nečinnost je podmíněno bezvýsledným vyčerpáním prostředků, které stanoví procesní právní předpis. Považovala za zřejmé, že veškerá řízení, týkající se předmětných rozhodnutí, byla již pravomocně ukončena, a to již před mnoha lety. Marně uplynuly lhůty pro podání řádných i mimořádných opravných prostředků, které v mnoha případech nevyužil ani žalobce ani sám daňový dlužník. Dále uvedla, že ručitélský závazek zanikl poté, kdy v obnoveném řízení zanikl závazek daňového subjektu, obchodní společnosti Elman. Ručitel ze zákona ručí pouze za nedoplatek daňového subjektu, pokud takový závazek neexistuje, neexistuje ani závazek

ručitelský. Novou výzvu, které se v tomto řízení žalobce domáhá, by mohl správce daně vydat jen tehdy, pokud by závazek původního daňového subjektu trval, ale pouze se snížil. V tom případě by výzvou byl ručiteli sdělen závazek, resp. jeho výše ve vztahu k primárnímu daňovému subjektu. Taková situace v daném případě nenastala. Požadavek žalobce je nejen v rozporu se zákonem a konkurzu a vyrovnání, podle něhož nemůže být za této situace vedeno exekuční řízení proti úpadci, ale i v rozporu s daňovým řádem.

Předseda představenstva úpadce při nařízeném jednání uvedl, že pokud žalovaný vydal vůči primárnímu dlužníkovi nový platební výměr na nulu, měl vůči ručiteli vydat výzvu ručiteli na nulovou povinnost. Od tohoto úkonu se pak odvozují další v žalobě uvedená rozhodnutí, s nimiž mělo být naloženo, jak je požadováno žalobou.

Krajský soud přezkoumal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle části třetí hlavy druhé dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Ze skutkových okolností vyplývajících z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že daňovému subjektu, společnosti ELMAN a.s. byla vyměřena platebním výměrem ze dne 25. 1. 2000 daň z převodu nemovitostí, proti tomuto rozhodnutí nebyl podán řádný opravný prostředek. Úpadce byl ručitelem této daně ze zákona (ust. § 8 odst. 1 písm. a/ zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů), proto byl správcem daně vyzván k jejímu zaplacení (výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 7. 3. 2000). Jeho odvolání i následná žaloba proti této výzvě byly zamítnuty. Následně v rámci obnovy řízení dle ust. § 54 daňového řádu byl platební výměr na daň z převodu nemovitostí zrušen, neboť vyšla najevo nová skutečnost, která nemohla být bez zavinění daňového subjektu uplatněna již dříve. Námitka neplatnosti smlouvy přitom byla vznesena až v následném exekučním řízení. Ze skutkových okolností dále vyplynulo, že proti exekučním příkazům vydaným na úpadce jako ručitele nebyly z jeho strany podány žádné opravné prostředky. Je rovněž zřejmé, že tyto exekuční příkazy již zanikly, a to buď splněním, vyhověním námitkám podlužníků nebo zastavením řízení. Další výkon rozhodnutí navíc nebyl z důvodu prohlášení konkursu na majetek úpadce den 21. 12. 2001 realizovatelný. Exekuční řízení tak jsou již pravomocně ukončena. Rovněž ani proti rozhodnutím o vymezení rozsahu zástavního práva nebyl ze strany úpadce uplatněn žádný opravný prostředek. Tyto skutečnosti nebyly žalobcem v průběhu soudního řízení ani v podané žalobě zpochybňovány.

Krajský soud hodnotil takto nastíněné skutkové okolnosti projednávané předmětné věci jednak z pohledu ust. § 79 a následujících s.ř.s. a jednak z pohledu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

Z ust. § 79 s.ř.s. vyplývá, že k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je legitimován ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které

procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, přičemž žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení. Soud pak rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí ust. § 81 odst. 1 s.ř.s.). Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, jinak žalobu zamítne ust. § 81 odst. 2 a 3).

Z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 6. 2007, čj. 4 Ans 10/2006-59, vyplývá, že „ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu a to žalobou podle dílu druhého hlavy druhé části třetí soudního řádu správního. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení (s výjimkou případů, kdy zákon s nečinností správního orgánu spojuje právní fikci vydání rozhodnutí o určitém obsahu, popřípadě jiný právní důsledek). Dovolání se ochrany u soudu je tak omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo má povinnost vydat osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem zákon o správním řízení zakládá, zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností správního orgánu. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemá místo v jakémkoli případě pasivity správního orgánu, ale pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Nelze s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, tak je tomu zejména v případech, kdy je podání toliko podnětem – sdělením rozhodných skutečností, a nikoli návrhem, kterým je správní řízení zahájeno. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo zahájit řízení, ale jen toho, aby vydal – v řízení již zahájeném rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci ve vazbě na shora vzpomínanou zákonnou úpravu a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Lze konstatovat, že se žalobce domáhal žalobou vydání rozhodnutí o zrušení celkem 27 rozhodnutí žalovaného, jež lze zařadit do tří skupin. První skupinu tvoří samostatné rozhodnutí a to výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, druhou skupinu pak tvoří rozhodnutí o vymezení rozsahu zástavního práva a třetí nejpočetnější skupinu pak tvoří exekuční příkazy veskrze vydané na příkázání pohledávky podle ust. § 73 odst. 6 písm. a/ daňového řádu.

Pokud jde o výzvu k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem, nelze než konstatovat, že žalobce neoprávněně podává v tomto případě žalobu na ochranu

proti nečinnosti správního orgánu, jež měla být zapříčiněna nevydáním rozhodnutí o zrušení této výzvy. Jak totiž vyplývá ze shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, „žalobu na ochranu proti nečinnosti lze podat pouze za situace, kdy hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Nelze s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé.“ Ze skutkových okolností projednávané věci je přitom zřejmé, že řízení o zaplacení daňového nedoplatku ručitelem bylo ukončeno výzvou k zaplacení tohoto nedoplatku, jež nabyla právní moci a její zákonnost byla posléze potvrzena i rozsudkem soudu. Následnému postupu správního orgánu ohledně vydání dalšího rozhodnutí tak bránila překážka *rei iudicatae*. Změny pravomocného rozhodnutí – výzvy k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem - by se úpadce (popř. žalobce) mohl domáhat pouze cestou mimořádných opravných prostředků. Za těchto okolností nelze žalovanému vytýkat nečinnost, neboť z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by jeho povinností bylo vydat další rozhodnutí, jenž by mělo ukončit zahájené řízení.

K otázce existence povinnosti úpadce uhradit daňový nedoplatek z titulu ručení krajský soud na okraj uvádí, že ručitelský závazek má pouze akcesorickou povahu k určitému závazku, takže zaniká zánikem pohledávky, za niž ručí. Ze skutkových okolností projednávané věci je přitom zřejmé, že původní daňová povinnost k dani z převodu nemovitostí byla po obnoveném řízení snížena na nulu, takže vlastně zanikla. Obavy úpadce jakožto ručitele, že jeho závazek nebyl zrušen nově vydaným rozhodnutím jsou proto bezpředmětné. Toto právní hodnocení nemůže být zpochybněno ani žalobcem namítaným názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho rozsudku sp. zn. 7 Afs 50/2008. Závěr tohoto soudu není na projednávanou věc aplikovatelný z důvodu rozdílných skutkových okolností, neboť obnovou řízení vzpomínanou v rozsudku Nejvyššího správního soudu byl původní daňový nedoplatek pouze změněn, nikoliv zrušen. Je pak logické, že dle těchto kritérií musela být změněna i výše ručitelského závazku, jakožto závazku s akcesorickou povahou.

Žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemohl žalobce úspěšně podat ani v případě rozhodnutí o vymezení rozsahu zástavního práva, kdy nezrušení těchto rozhodnutí správním orgánem považoval za jeho nečinnost. Žádal, aby povinnost zrušit předmětná rozhodnutí byla žalovanému uložena soudem. Lze konstatovat, že i v tomto případě právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé. Ze správního spisu vyplynulo, a tato skutečnost nebyla žalobcem v průběhu soudního řízení zpochybněna, že zástavní právo v obou případech zaniklo. U rozhodnutí ze dne 31. 8. 2000, čj. 22831/00/254970/2076 došlo k zániku zástavního práva zpeněžením v dražbě dne 7. 11. 2005, v případě rozhodnutí ze dne 11. 10. 2000, čj. 26745/00/254970/2076 vydal správce daně dne 15. 12. 2006 potvrzení o zániku zástavního práva (čj. 35099/06/254974/2298) a to ke dni 27. 3. 2004. Žalobní důvody týkající se rozhodnutí o vymezení rozsahu zástavního práva shledal krajský soud nedůvodnými.

Krajský soud považoval za nedůvodnou žalobu i v té její části, v níž se žalobce domáhal vydání rozhodnutí zrušujících v žalobě specifikované exekuční příkazy. I v těchto případech nelze ze žádné hmotné právní ani procesně právní úpravy dovodit, že by žalovanému vznikla povinnost ukončit zahájené řízení vydáním rozhodnutí. Pokud na žádost žalobce žalovaný zrušující rozhodnutí nevydal, nelze v takovém postupu v žádném případě spatřovat nečinnost správního orgánu. Je sice nepochybné, že z důvodu existence exekučních titulů proběhla v roce 2001 exekuční řízení, v jejichž průběhu byly vydány exekuční příkazy. Je ovšem rovněž tak zřejmé, že k datu podání žaloby byla všechna exekuční řízení ukončena a to v souladu s platnými právními předpisy buď splněním nebo vyhověním námitkám poddlužníků a případně i zastavením exekuce viz. ust. § 268 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů. Ve všech případech, bez rozdílu na způsob provedení, tak došlo ke skončení exekučního řízení. Žalovanému tak nemohla vzniknout povinnost vydávat za těchto okolností jakékoliv rozhodnutí. V jeho postupu proto nelze spatřovat nečinnost.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání prohlásil, že se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové den 27. ledna 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu